

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **AHOLD Czech Republic, a.s.,** IČ 44012373, se sídlem Radlická 520/117, Praha 5, zastoupená JUDr. Mojmírem Ježkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Betlémské nám. 6, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem Květná 15, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 29. ledna 2015, č. j. SZPI/AE780-16/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. února 2017, č. j. 29 A 30/2015 - 136,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. února 2017, č. j. 29 A 30/2015 - 136, a rozhodnutí žalované ze dne 29. ledna 2015, č. j. SZPI/AE780-16/2014, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **25 456 Kč** k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Mojmíra Ježka, advokáta, se sídlem Betlémské nám. 6, Praha 1, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Brně (dále jen „SZPI“) provedla dne 20. prosince 2013 v provozovně žalobkyně v Kroměříži (ulice Kotojedská) kontrolu dodržování povinností při uvádění potravin do oběhu, při níž zjistila napadení prodávaných datlí škůdci. Dne 8. ledna 2014 provedla SZPI kontrolu provozovny žalobkyně ve Vsetíně (ulice Generála Klapálka). Při této kontrole SZPI zjistila pomeranče napadené plísní a hnilobou a česnek napadený plísní. Téhož dne SZPI při kontrole v provozovně žalobkyně v Brně (ulice Libušina třída) zjistila bramborový salát s majonézou s prošlým datem použitelnosti (do 7. ledna 2014). Při kontrole provedené dne 22. ledna 2014 v provozovně v Brně na Staré osadě SZPI zjistila poškozené hrozny vinné révy napadené hnilobou, dne 28. ledna 2014 byly v provozovně v Blansku (ulice Nádražní) zjištěny čtyři potraviny s prošlým datem použitelnosti a tři potraviny s prošlým datem minimální trvanlivosti, které takto nebyly označeny a nebyly umístěny odděleně od ostatních potravin.

[2] Dne 15. května 2014 oznámila SZPI žalobkyni zahájení správního řízení. Dne 10. června 2014 SZPI pod č. j. SZPI/AE780-9/2014 rozhodla, že se žalobkyně dopustila

(1) správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), neboť porušila čl. 14 odst. 1 v návaznosti na odst. 2 písm. b) a odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, tím, že uváděla na trh potravinu nevhodnou k lidské spotřebě (datle napadené škůdci);

(2) opakovaně pokračujícího správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách, neboť porušila čl. 76 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty, tím, že uváděla na trh potraviny nezpůsobilé ke spotřebě (pomeranče napadené plísní a hnilobou, česnek napadený plísní, hrozny vinné révy napadené hnilobou a plísní s pomačkanými bobulemi);

(3) pokračujícího správního deliktu podle § 17a odst. 1 písm. f) zákona o potravinách, neboť porušila § 10 odst. 1 písm. c) tohoto zákona tím, že uváděla do oběhu potraviny s prošlým datem použitelnosti;

(4) správního deliktu podle § 17a odst. 1 písm. j) zákona o potravinách, neboť porušila § 11 odst. 1 písm. d) tohoto zákona tím, že uváděla do oběhu potraviny s prošlým datem minimální trvanlivosti,

za což jí s ohledem na zásadu absorpční uložila pokutu ve výši 800 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

pokračování

[3] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a uvedené rozhodnutí SZPI potvrdila. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, jíž se domáhala jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Stejně jako v žalobě stěžovatelka na prvním místě namítala, že SZPI měla vést společné řízení jak o deliktech, o nichž rozhodla výše uvedeným rozhodnutím, tak o deliktech, které byly předmětem řízení sp. zn. SZPI/AB714/2014. Všechny tyto delikty totiž byly spáchány ve vícečinném souběhu (tedy ještě před oznámením prvního rozhodnutí ve věci, tj. rozhodnutí SZPI ze dne 12. března 2014, č. j. SZPI/AB714-38/2014). Nevedení společného řízení by nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci pouze tehdy, pokud by později vydané rozhodnutí respektovalo absorpční zásadu pro ukládání sankce, což se však v případě stěžovatelky nestalo. SZPI sice zásadu absorpční aplikovala v rámci jednotlivých řízení, nikoli však v rámci pozdějšího rozhodnutí vůči dřívějšímu, čímž fakticky došlo k nepřípustné kumulaci pokut za sbíhající se delikty. To, že obě uložené pokuty ve svém souhrnu nepřekračují zákonnou horní hranici za nejpřísněji postižitelný delikt, samo o sobě neznamená, že žalovaná respektovala absorpční zásadu. Stěžovatelka rovněž zdůraznila, že užití absorpční zásady musí vyplývat přímo z odůvodnění správního rozhodnutí, nelze na něj usuzovat pouze z výše uložených pokut.

[5] Stěžovatelka dále brojila proti posouzení jejího jednání jako pokračujícího deliktu. V prvé řadě je dle jejího názoru možné jako pokračující kvalifikovat pouze správní delikty spáchané úmyslně. Žalovaná však zavinění stěžovatelky ve formě úmyslu neprokázala. Stěžovatelka navíc považuje analogickou aplikaci institutu pokračování v trestném činu na správní delikty minimálně za spornou, neboť jde o *analogii legis*, která je přípustná pouze ve prospěch pachatele. Stěžovatelka však má za to, že pokračující delikt je závažnějším porušením právních předpisů než dva skutky spáchané ve stejnorodém vícečinném souběhu a analogie byla v tomto případě užita v její neprospěch.

[6] Pro případ, že by Nejvyšší správní soud nepřisvědčil argumentaci ohledně nemožnosti hodnotit jednání stěžovatelky jako pokračující správní delikt, se stěžovatelka domnívá, že by delikty uvedené v rozhodnutí SZPI posuzovaném v tomto řízení měly být posouzeny společně s delikty dle výroku rozhodnutí SZPI č. j. SZPI/AB714-38/2014 jako dílčí útoky jediného pokračujícího deliktu. Jelikož se tak nestalo, došlo k porušení zásady *ne bis in idem*.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na závěry krajského soudu, že nevedením společného řízení SZPI nepochybila. Zároveň se ukládání sankce a zásadou absorpční ve svém rozhodnutí dostatečně zabývala. Žalovaná nesouhlasí se ztotožněním „záměru“ a „úmyslu“. Útoky, jimiž pachatel směřuje k naplnění určitého cíle, mohou mít dle jejího názoru charakter nedbalostních deliktů. Znak jednotného záměru totiž stojí mimo skutkovou podstatu deliktu. Posouzení jednání stěžovatelky jako pokračujícího

deliktu navíc bylo jednoznačně v její prospěch. K porušení zásady *ne bis in idem* nedošlo, neboť SZPI v každém ze svých rozhodnutí posuzovala odlišné skutky, popřípadě nebyla splněna podmínka blízké časové souvislosti. Tvrzené pokračování ve správním deliktu by navíc bylo přetrženo v okamžiku, kdy byla stěžovatelka seznámena s jednotlivými protokoly o kontrole. Z uvedených důvodů považuje žalovaná kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.

[8] Stěžovatelka podala k vyjádření žalované repliku. Zopakovala, že aplikace absorpční zásady se musí odrazit v odůvodnění správního rozhodnutí, nelze pouze porovnat výše uložených pokut. Pokud by žalovaná uvedenou zásadu zohlednila, musela by nutně snížit uloženou pokutu, neboť SZPI zásadu absorpce vůbec neužila. Setrvala i na své argumentaci, že analogická aplikace institutu pokračování byla v její neprospěch. Stěžovatelka rovněž rozporovala názor žalované ohledně porušení zásady *ne bis in idem* – delikty, jichž se její argumentace týká, se vyznačují stejným způsobem provedení (uvedení nevyhovujících potravin na trh formou prodeje), a argumentace absencí blízké časové souvislosti je účelová a neodpovídá správní praxi žalované. Tvrzení žalované, že k přetržení pokračování v deliktu dochází již seznámením stěžovatelky s protokolem o kontrole, nemá oporu v trestním právu, které za takový okamžik považuje až sdělení obvinění. Zároveň by však nebylo možné posoudit jako pokračující žádný z deliktů stěžovatelky, neboť byly předmětem odlišných kontrol, s jejichž výsledky byla stěžovatelka seznamována postupně.

[9] Žalovaná následně v duplice zdůraznila, že opomenutí absorpční zásady ze strany SZPI zhojila doplněním příslušných úvah ve svém rozhodnutí. Obecnou přípustnost analogického použití institutu pokračování pro oblast správního trestání opakovaně dovodil Nejvyšší správní soud. Hodnocení jednání žalobkyně jako pokračování bylo jednoznačně v její prospěch, neboť byla sankcionována za menší počet správních deliktů. Z hlediska uplatnění principu *ne bis in idem* setrvává žalovaná na názoru, že stejný způsob provedení deliktů nelze spatřovat pouze v tom, že vadné potraviny byly uvedené na trh prodejem. Mezi některými delikty, které žalobkyně označila za pokračující, chybí i znak blízké časové souvislosti, neboť mezi nimi uplynuly tři měsíce. Žalovaná zopakovala, že postupovala v souladu se zásadami správního řízení i správního trestání. Krajský soud se dle jejího názoru s námitkami žalobkyně vypořádal dostatečně a správně, a proto znovu navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Předně je třeba uvést, že sama stěžovatelka v kasační stížnosti uznala, že vadou řízení, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, není samotná skutečnost, že SZPI nevedla o všech jejích správních deliktech společné řízení. Nejvyšší správní soud proto jen stručně upozorňuje, že podle § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán *může* za určitých podmínek vést společné řízení, není to však jeho povinností. Institut společného řízení lze v oblasti správního trestání chápat jako pouhou procesní cestu, která mimo jiné může vést

k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou. „*Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb.*“ Proto „*nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo* prima facie *způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. června 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, č. 2248/2011 Sb. NSS).

[12] Citované závěry lze bezesporu vztáhnout i na trestání (jiných) správních deliktů. Analogickou aplikaci ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, které zakotvuje absorpční zásadu pro ukládání sankcí v řízení o přestupku, v této oblasti dovodil již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 22. prosince 1995, č. j. 6 A 216/93, publikovaném pod č. 182 soudní judikatury ve věcech správních, na který Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí navázal (rozsudky ze dne 22. září 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb. NSS, ze dne 31. října 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 - 328, č. 1767/2009 Sb. NSS, či ze dne 28. srpna 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51).

[13] Podstata absorpční zásady tkví „*v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)*“ (již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 57/2004 - 54).

[14] SZPI provedla v provozovnách žalobkyně v období od 17. května 2013 do 28. ledna 2014 celkem 16 kontrol, při nichž zjistila rozličná porušení zákona o potravinách a přímo použitelných předpisů Evropské unie, o kterých byla vedena dvě správní řízení. První bylo zahájeno dne 10. února 2014, druhé, jak je uvedeno výše, dne 15. května 2014. První rozhodnutí v dříve zahájeném řízení vydala SZPI dne 12. března 2014, (č. j. SZPI/AB714-38/2014), druhé v později zahájeném řízení pak dne 10. června 2014, (č. j. SZPI/AE780-9/2014). Jelikož se čas spáchání správních deliktů stěžovatelky překrývá s daty jednotlivých kontrol, je z uvedeného zřejmé, že všechny správní delikty byly spáchány v souběhu, neboť byly spáchány ještě před oznámením prvního „odsuzujícího“ rozhodnutí ve věci (srov. analogicky § 43 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Ve dříve ukončeném řízení byla stěžovatelce za souběh pěti správních deliktů (z nich čtyři SZPI posoudila jako pokračující, složené ze dvou až sedmi dílčích útoků) uložena pokuta ve výši 900 000 Kč. Žalovaná uvedené rozhodnutí potvrdila (rozhodnutí ze dne 15. prosince 2014, č. j. SZPI/AB714-47/2014). V řízení, které je nyní posuzováno správními soudy, byla stěžovatelce uložena za čtyři sbíhající se delikty (dva z toho pokračující) pokuta ve výši 800 000 Kč.

[15] Z výše citované judikatury vyplývá, že zohlednění absorpční zásady při ukládání sankce za sbíhající se správní delikty musí být z posuzovaného pozdějšího rozhodnutí patrné. Jako příhodný se jeví výslovný odkaz na tuto zásadu s popisem způsobu, jakým ji

správní orgán při stanovení konkrétní sankce zohlednil. Stěžovatelka oprávněně namítá, že taková úvaha v rozhodnutí SZPI zcela chybí. SZPI sice odkázala na absorpční zásadu při ukládání sankce za čtyři správní delikty, které byly předmětem řízení vedeného pod sp. zn. SZPI/AB714/2014, nijak však nezohlednila pokutu ve výši 900 000 Kč, která již byla za část sbíhajících se deliktů stěžovatelce uložena rozhodnutím č. j. SZPI/AE780-9/2014. Žalovaná se uvedené pochybení pokusila odstranit v odvolacím řízení a přezkoumala, „*zda pokuty uložené v rámci dvou předmětných samostatně vedených správních řízeních v souhrnu nepřekročily limit sazby pokuty za nejpřísněji postižitelný delikt*“. Dospěla k závěru, že nemohlo dojít k nepřípustné kumulaci trestů, neboť SZPI v obou řízeních absorpční zásadu uplatnila. Žalovaná se rovněž vymezila vůči výše citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2009 - 62, s tím, že nelze srovnávat „*spáchání 3 přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a situaci řešenou správním orgánem I. stupně (inspektorátem SZPI v Brně), kde nešlo o několik málo správních deliktů spáchaných týmž účastníkem řízení.*“ Nejvyššímu správnímu soudu v prvé řadě není zřejmé, proč nelze uvedené situace srovnávat, neboť v obou případech šlo o sbíhající se správní delikty (v širším smyslu) téže osoby (jinak by nebylo možné hovořit o souběhu).

[16] Zároveň to, že SZPI uložila v každém řízení pokutu podle zásady absorpce (kterou vztáhla vždy pouze na delikty, na něž konkrétní rozhodnutí dopadalo), neznamená, že tuto zásadu aplikovala „mezi řízeními“ o sbíhajících se deliktech, ačkoli ji k tomu judikatura Nejvyššího správního soudu nabádala. Z rozhodnutí žalované tudíž nevyplývá, že by požadavkům vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2009 - 62 dostála (ostatně, jak bylo uvedeno v předchozím odstavci, vymezovala se proti němu). Porovnáním výše pokut uložených stěžovatelce oběma rozhodnutími nelze dospět ani k závěru, že by byla v později ukončeném řízení absorpční zásada vůči dřívějšímu rozhodnutí zohledněna implicitně. Pokuty uložené za jednání kvalifikované jako pět, respektive čtyři delikty, jsou totiž prakticky stejně vysoké, což vede spíše k závěru, že žalovaná sankce za sbíhající se delikty kumulovala, což však v českém právu není přípustné.

[17] Krajský soud příslušný žalobní bod vypořádal odkazem na diskreční pravomoc správních orgánů při ukládání pokut, z níž žalovaná dle jeho názoru nevybočila. Nejvyšší správní soud však nepovažuje nerespektování jedné ze základních zásad ukládání sankcí za přípustný výkon správního uvážení. První z kasačních námitek je tedy důvodná.

[18] Totéž platí pro námitku ohledně kvalifikace jednání žalobkyně jako pokračujícího správního deliktu. V rozsudku ze dne 31. května 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, č. 1338/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že „*při trestání správních deliktů se v návaznosti na argumentaci shora přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Souběh je vyloučen tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt.*“ Rovněž navazující judikatura správní soudů existenci pokračujících správních deliktů již připustila (např. stěžovatelkou vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. října 2009, č. j. 5 Afs 87/2008 - 139 či rozsudky téhož soudu ze dne 18. září 2007, č. j. 5 Afs 17/2007 - 100 a ze dne 7. února 2014, č. j. 4 Ads 123/2013 - 23).

pokračování

[19] Právní úprava správního trestání pokračování v deliktu neupravuje. Lze si nicméně prostřednictvím analogie vypomoci úpravou v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně jeho § 116: *Pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.* Podle § 12 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, platí, že *pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek*. V trestním právu se tedy trestná činnost, v níž pachatel pokračoval i poté, co mu bylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, posuzuje jako nový (pokračující) trestný čin (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. ledna 2003, sp. zn. 4 Tz 101/2002).

[20] Obdobné závěry je nutno vyslovit i ve vztahu k pokračujícím správním deliktům. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. srpna 2012, č. j. 1 As 49/2012 - 33 konstatoval, že je „*třeba identifikovat úkon, který pro potřeby přestupkového řízení nejblíže odpovídá tomu, jaký smysl a účel má v oblasti trestního řízení sdělení obvinění. Jedním z důvodů, proč dochází k přetržení pokračování v trestném činu, je preventivní působení deliktního řízení* ‚na samotného pachatele, kdy se mu dostává varování ohledně jeho současného i budoucích skutků' *(Kučera, cit. dílo, s. 7). Dle názoru Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přestupkovému řízení uvedenou roli splní jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání.*" V projednávaném případě k přetržení pokračujícího deliktu tedy došlo vždy, když byla stěžovatelka prostřednictvím svých zaměstnanců seznámena s protokolem o kontrole, k čemuž ve všech případech došlo bezprostředně po jejím ukončení. Žalovaná nemohla jako pokračující správní delikt kvalifikovat pochybení zjištěná při kontrolách proběhnuvších v různých termínech, neboť potenciálnímu pokračování v deliktním jednání stěžovatelce vždy zabránilo „varování" v podobě protokolu o kontrole.

[21] Uvedený závěr podporuje též formulace výroku rozhodnutí SZPI, z níž lze nabýt dojmu, že ani sama SZPI si nebyla jistá, jakou formu protiprávního jednání posuzuje. V bodech 2 a 3 tohoto rozhodnutí je totiž uvedeno, že stěžovatelka se „*opakovaně dopustila správního deliktu [...] jako správního deliktu pokračujícího*". Opakování deliktního jednání však zahrnuje více izolovaných skutků (v zásadě jde o pojem zastřešující souběh nebo recidivu), zatímco pokračování představuje skutek jediný. V zásadě jde o pojmy navzájem se vylučující. Ačkoli tato více méně formulační vada neznamená nepřezkoumatelnost rozhodnutí SZPI, neboť nepřesnost ve výroku zhojilo odůvodnění tohoto rozhodnutí, jedná se o okolnost, která podstatně oslabuje přesvědčivost závěrů žalované, že stěžovatelka spáchala pokračující správní delikt.

[22] Jelikož Nejvyšší správní soud vyhověl prvním dvěma kasačním námitkám, není třeba posuzovat, zda došlo k porušení principu *ne bis in idem* – tuto námitku totiž stěžovatelka vznesla jen pro případ, že by byla zbývající část kasační stížnosti shledána nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud aproboval nesprávný postup žalované při ukládání sankce a nesprávně připustil možnost posoudit některé správní delikty stěžovatelky jak pokračující – dopustil se tak nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. V dané věci jsou podmínky pro tento postup splněny, neboť výše uvedené výtky platí stejnou měrou jak krajskému soudu, tak žalované. V dalším řízení by proto krajskému soudu nezbývalo nic jiného, než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou procesní ekonomie podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že rozhodnutí žalované sám zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení, v němž se žalovaná bude řídit výše vysloveným právním názorem.

[24] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[25] Stěžovatelka, která měla v řízení plný úspěch, uhradila soudní poplatek 5 000 Kč za podání kasační stížnosti (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). V řízení před krajským soudem uhradila stěžovatelka 3 000 Kč za podání žaloby [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích] a 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (položka 20 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

[26] Stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před krajským soudem učinil právní zástupce dva úkony právní služby – sepis a podání žaloby a repliky k vyjádření žalované [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stejný advokát zastupoval stěžovatelku již ve správním řízení, není proto na místě přiznávat odměnu za převzetí a přípravu právního zastoupení. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatelky dva úkony právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalované [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil čtyři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastupování se mu proto navýší o 21 % představujících výši této daně. Celková výše odměny zástupce stěžovatelky tak činí 16 456 Kč.

[27] Celková náhrada nákladů řízení pro stěžovatelku, čítající odměnu za zastupování zástupce stěžovatelky a uhrazené soudní poplatky, tedy představuje částku 25 456 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[28] Žalovaná neměla úspěch ve věci, náhrada nákladů řízení jí tudíž nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu